

ΤΟ ΑΞΤΥ

Ετος Β

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ. 87

15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΔΕΦΟΡΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

*Η συνδρομή έτησίαι και προπληρωτέα διά τας 'Αθήνας και τόν Παιριά δραχμάς 12, διά τας 'Επιχώριος δραχμάς 15 και διά τόν 'Εξωτερικών δραχμάς 20.
*Άγγλικά και είδοποιήσεις καταχωρίζονται εις τήν τελευταίαν σελίδα προς 50 λεπτά 6 στίχος.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 75

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 18 ΜΑΪΟΥ 1887

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 75

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΧΙΝΑΣ

Ό πρώτος Πρύτανης τού Πανεπιστημίου.

Η εορτή ην τελεί το Πανεπιστήμιον σήμερον επί τη επέτειώ τής πεντηκονταετηρίδος από τής συστάσεως αυτού είνε εορτή εθνική.

Τò εθνικόν Πανεπιστήμιον υπήρξεν εκ τών πρώτων και ευεργετικωτάτων δωρημάτων τής ζωοδότιδος ελευθερίας, ήτις μετά πάροδον αιώνων και μετ' αγώνας αίματηρούς κατεσκήνου και αύθις εις τήν γήν ταύτην. Εν τώ μέσω τών σεπτών έρειπίων του παρελθόντος και τών προσφάτων έρειπίων τής καταργηθείσης τυραννίδος και βαρβαρότητος χείρες ευσθεείς και φιλόστοργοι ανήγειραν τò ίδρυμα τουτο, φάρον διαχέοντα τò ανέσπερον φώς τής σοφίας και ποδηγετούντα εις τò στάδιον τής προόδου και τής ευημερίας τò αναγεννηθεν έθνος.

Εδάκρυσεν ο αγαθος βασιλεύς Όθων οτε πρό πενήκοντα ενιαυτών έτελουντο μετά πομπής τὰ εγχαίνια αυτού. Και σήμερον θα δακρύσωσιν εκ συγκινήσεως οι επιζώντες γεραροι αντιπρόσωποι τής εποχής εκείνης και οι νεώτεροι οι συντελέσαντες δια τής καρποφόρου αυτών διδασκαλίας εις τήν ευόδωσιν του μεγάλου έργου και οι γενεαί των επιστημόνων οι γευσθείσαι τα πρώτα νάματα τής σοφίας εν τώ εθνικώ αυτώ ιδρύματι, αναλογιζόμενοι πάντες πόσον λυσιτελής και ζωογόνος υπήρξεν ή μέχρι σήμερον ύπαρξις αυτού.

Η ημετέρα εφημερίς εκ τής αποστολής αυτής έχουσα καθήκον να παρακολουθή τα συμβαίνοντα εν τη ημετέρα κοινωνία δεν ήδύνατο να παραβλέψη γεγονός τόσο επίσημον, προσεπάθησε να συντελέση και αυτή εφ' οσον ήδύνατο εις τήν λάμπρυνσιν τής εορτής δια τής δημοσιεύσεως του παρόντος εκτάκτου φύλλου.

Αναγνωρίζομεν οτι τò έργον ημών δεν είνε τέλειον· ή ελλειψις εικόνων και φωτογραφιών—ου ένεκα παρελείφθησαν εξ ανάγκης προσωπογραφίαι τινές, αίτινες έπρεπε να ύπάρχωσιν εν τώ παρόντι τεύχει—τò βραχύ του χρόνου διάστημα και οι ατέλειαι των μέσων τής εκτυπώσεως παρενέβαλον ημίν προσκόμματα πολλά. Παραδίδομεν εν τούτοις τò έργον μας όπως έχει θαρραλέως εις τήν δημοσιότητα με τήν πεποίθησιν οτι θα γείνη ευνοϊκώς δεκτόν ως μνημείον τής σημερινής πανηγύρεως και με τήν ευχήν όπως άλλοι ευτυχέστεροι ημών πρόχειρα έχοντες τότε τα μέσα δια τής προόδου λαμπρύνωσι δια μεγαλοπρεπεστέρων δημοσιευμάτων τήν μέλλουςαν εορτήν επί τη εκατονταετηρίδι του Έθνικου Πανεπιστημίου.

1837

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

(Εκ του 5^{ου} αριθ. 55 τής 6 Μαΐου 1837 φύλλου του Σωτήρος)

ΕΓΙΝΕ, τέλος πάντων, τήν 3 Μαΐου και ή Έγκαθίδρυσις του ελληνικου Πανεπιστημίου Όθωνος. Η από πρωίως συρροή του λαου εις τò προσδιορισθεν κατάστημα, όπου έμελλε να εκτελεσθή ή τελετή ήτον τρανωτέρα αποδείξις οτι τò έθνος εθεώρησε τήν ήμέραν ταύτην ως εθνικήν, αποτελοῦσαν εποχήν εις τὰ χρονικά τής νέας Ελλάδος.

Περί τήν 11 ώραν ο Βασιλεύς έφιππος έφθασεν εις τò κατάστημα του Πανεπιστημίου, όπου παρευρίσκειτο τò διπλωματικόν σώμα, τò Συμβούλιον και οι Γραμματείς τής Έπικρατείας, ή Ίερά Σύνοδος και πληθος υπαλλήλων και άλλων πολιτών διαφόρων τάξεων και άμέσως ο επίσκοπος τής Αττικής ενδεδυμένος τήν αρχιερατικήν στολήν άρχισε να ψάλλη τò Ευλόγητο εις Χριστέ ο Θεός ημών ο πασφόρος τους άλιεις αναδείξας κτλ. κτλ.

Μετά τò τέλος τής εκκλησιαστικής τελετής οι Σχολάρχαι εκκμον τόν όρκον τής πίστewς και άμέσως ο κ. Κωνσταντίνος Σχινάς, Πρύτανης του Πανεπιστημίου ανέγνωσε λογίδριον σύντομον, άρμόδιον εις τήν περίστασιν, περιεκτικόν αξιολόγων ιδεών και τò όποϊον, νομίζομεν, ήθελε κάμει περισσοτέρων έντύπωσιν εις τò άκροατήριον, αν οι φράσεις ήσαν ολιγώτερον σχοινοτενείς.

Μετά τόν κ. Σχινάδν ο κ. Βάμβας σχολάρχης εκρώνησεν άλλον λόγον, εις τόν όποϊον απέδειξε με πολλήν φιλοκαλίαν οτι ή σύστασις του Πανεπιστημίου είνε τò μεγαλειότερον των άχρι τουδε βασιλικών δωρημάτων.

Τόν κ. Βάμβαν διεδέχθη εις τò ρητορικόν βήμα πρώτον ο κ. Μισαήλ Αποστολίδης, δευτερον ο κ. Ράλλης και τελευταϊον ο κ. Λευκιάς· και οι τρεις ώμίλησαν με ευστοχίαν περι του αυτού σχεδόν αντικειμένου, τò όποϊον πρώτος διεπραγματεύθη ο κ. Βάμβας. Ητον ευχής μόνον έργον, αν οι εις τοιαύτας επισήμους ήμέρας ρητορευόντες ήσαν συντομώτεροι δια να μην άπαυδίξη και ή Α. Μ. και τò πολυαριθμόν άκροατήριον.

Μόλις έγινεν ή άπόλυσις, και ο Βασιλεύς καταβās από τόν θρόνον, έπλησίασεν εις δύο μέλη του Πανεπιστημίου, προς τὰ όποια άπέτεινε μερικους λόγους εις τήν καθομιλουμένην ελληνικήν, τους όποιους δια τήν άπόστασιν δεν ήδυνήθημεν να ακούσωμεν και να διατηρήσωμεν τήν σειράν. Αί μόναι λέξεις οι όποιαι ήχησαν εις τās ακοάς μας είνε Έλλάς... Πατρίς... Τέχνη... Επιστήμη κτλ. κτλ.

Ο περιστωίς λαός έδέχθη τήν Α. Μ. εις τήν εισοδον και έξοδόν Της από τò κατάστημα και εις τās δημοσίας όδους με τās πλέον εγκαρδίους ευφημίας.

Παρέτρηθη οτι ο Βασιλεύς, εν φ διήκει ή τελετή, εδάκρυσε δις Ω! πόσον ευγενές και βυθύτατον πρέπει να είνε τò αισθημα εκείνο, τò όποϊον εις τοιαύτας στιγμάς κινεί βασιλικους όφθαλμους εις δάκρυα!... Κλαίουν λοιπόν και οι βασιλείς!

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΠΑΝ ό,τι εξέχει εν τώ κόσμω τούτω, άτενίζει μετ' ευλαθείας ή ανθρωπάτης, άλλ' ουχ ήττον ή περίβλεπτος αυτή θέσις, ευμενεί; ή δυσμενεί; προκαλεί κρίσεις, άκλόγως των δοξασιών, των πεποιθήσεων και των διαθέσεων του επικρίνοντος.

Τοιαύτης εξόχου περιωπής ήξιώθη τò εθνικόν ημών πανεπιστήμιον, τò ίδρυθεν κατὰ τò 1837, εν τη πατρίδι του Σόλωνος, του Σωκράτους και του Πλάτωνος, εν τη πόλει εν ή εδιδάξαν τήν φιλοσοφίαν άνδρες φήμης παγκοσμίου, ους εις αιώνα τόν άπαντα, μετά σεβασμού μνημονεύει ή ανθρωπάτης.

Ο άειμνηστος Λουδοβίκος βασιλεύς τής Βαυαρίας έλεγεν, οτι δεν ήτο δυνατόν να ύπαρξη Έλλάς άνευ Αθηνών, άλλ' ήτο δυνατόν να ύπαρξωσιν Αθηναί άνευ Πανεπιστημίου; έρρήθη οτι ή άθρόα και ή ακώλυτος άνθος των πολλών εις σφαίραν φαινοτέρων και ή άναγκώσις πλείστων εικονικών ικανοτήτων, έγένετο πρό ημίν περκαίτιος σπουδαίας κοινωνικής και πολιτικής άνωμαλίας. Βεβαίως ή ήμιμαθεια είνε πνευματικόν νόσημα χειρον άκνητιρότητος τής άμαθείας, καθόσον ή μεν άμαθεια, ήτοι ή άγνοια του αληθοῦς, του δικιου, του καλου, του δέοντος, δια τής φιλομαθείας και τής φιλοπονίας ύποχωρεί, προϊόντος του χρόνου, εις ιδέας υγιεστεράς και πολλάκις άναπληρούται τη συνδρομή των ευμαθεστέρων, ή δε ήμιμαθεια, ήτοι ή παρκνωρίσις και ή παραφθορά του αληθοῦς και του πραγματικου, λυμκινουμένη δικην μικροβίου, τήν διάνοιαν του επαγγελ- ή παρκνωρίσις και ή παραφθορά του αληθοῦς και του πραγματικου, λυμκινουμένη δικην μικροβίου, τήν διάνοιαν του επαγγελ- λόμενου τόν επιστήμονα, έφάπτεται του κοινωνικου και πολιτικου βίου και σπουδαίας εν τη πολιτεία παράγει άνωμαλίας, καθότι πλείστοι έγκαταλιμπάνοντες ένεκα έπιπολαίου τινός επιχρίματος μαθήσεως, τò έντιμον στάδιον τής βιομηχανίας ή τής έμπορίας εν φ ήθελον πιθανώς διαπρέψει και επίζητούντες τὰ των δημοσιών θέσεων παροδικά και εφήμερα πλεονεκτήματα, καρδαδοκῶσι μετ' αγωνίας, τās πολιτικās μεταβολάς, όπως ύποσκελίωσι τους κατέχοντας τās θέσεις ως έπιποθῶσι και εκ τούτου, πολλαχού προκῦπτουσιν ου μόνον συγκαί άπόπειραι άκόπων πολιτικῶν μεταβολών, άλλά και όργανική τις άνισορροπία και ύπόκωφος δυσμένεια, και σύγκρουσις συμφερόντων, μεταξύ των δύο πολυαριθμων ομάδων, εξ ών άπκρτιζεται ή πολιτική κοινωνία, ή των υλικῶν, λέγω, μετερχομένων έργων, γεωργών, τεχνουργών, έμπόρων κτλ. και ή των υπηρεσίας μόνον περεχόντων, δημοσιών υπαλλήλων, ιατρών και δικηγόρων, ο δε λόγος τής άκνηρούτου ταύτης δυσμενείας, είνε οτι οι πρώτοι, οι διαχειριζόμενοι και έκπονοῦντες τήν ύλην, άδυνατοῦσι να επκρξέωσι, καιτοι δι' επαχθών φόρων βεβαρημένοι, προς συντήρησιν των υπεραριθμων χορηγών άπλων υπηρεσιών άλλά τής τοιαύτης άνωμαλίας, τής τοιαύτης βλαβεράς υπερτροφίας του πολιτικου σώματος τὰ αίτια εισι πολλά και ποικίλα, άπχδει δε προς τόν όρθόν λόγον και προς τήν αλήθειαν, να καταλογίζωμεν πάντα ταῦτα εις βάρος του Πανεπιστημίου.

Και πώς; πταίει άρα γε τò Πανεπιστήμιον έν ένεκα του πολλαπλασιασμου των Γυμνασιών και τής εν πολλοίς γυμνασιος άτελους και άνεπαρκους προπαιδεύσεως, ή παρεπομένη αυτή επιστημανική εκπαίδευσις χωλαίνη; πταίει τò Πανεπιστήμιον έν οι δημόσιοι υπάλληλοι, διοικητικοί, δικαστικοί, στρατιωτικοί κ τλ. ωσιν υπεραριθμοι και δυσκνάλογοι προς τās χρείας και τους τακτικούς πόρους του Κράτους; ή έν οι γονείς μετακινῶντες τὰ τέκνα αυτών από τής θέσεως ήν αυτοί έντίμως κατέχουσιν, έπιζητῶσι δι' αυτά δημοσίας θέσεις; ή έν ένεκα του χρονίου άνταγωνισμου των πολιτικῶν κομμάτων, άντι μιᾶς, έχωμεν δύο στοκτιās δημοσιών υπκλήλων, των μεν εν ενεργεία, των δε επιδόξων, των μεν κατεχόντων τās έδρας τής άλλοτε λιπαράς δημοσίας τραπεζής, των δε μετά νευρικής άνησυχίας καρδακοῦντων τήν φαιδράν ήμέραν τής άποπομπής εκείνων; ή μήπως εύθύνεται τò Πανεπιστήμιον διότι ύπάρχουσι πρό ημίν λόγιοι μη κατανοῦντες οτι οι γνώσεις ως άπέκτησαν εν τοίς εκπαιδευτηρίοις, είνε κεφάλαιον όλως άνεπαρκές έν δε χρησιμοποιοιθη φιλοτίμως και προσηκόντως, οτι ο επιστήμων εκπίπτει άνεπιστρεπτεί καλλιεργῶν μετὰ βρατώνης και εν παρέργῳ, τήν επιστήμην ήν επαγγέλεται; τούτο δε, καθότι ο καθυστερών εν τώ σταδίῳ τής επιστήμης, των μεν όμοτέχνων υδρόλως διακωλύει τήν προαγωγήν, αυτός δε άτε στάσιμος, κινδυνεύει να κατασυντριβή υπό τò άεικίνητον άρμα του ανθρωπίνου βίου, ου ήμέλησε να παρακολουθήσῃ τήν επί τὰ πρόσω πορείαν.

Άλλως δε, τὰ άποπήματα ήτινα υπέδειξα άνωτέρω, τήν πυρετώδη, λέγω, επιδίωξιν θέσεων δημοσιών και τò παρ' ημίν υπεραριθμόν των μετερχομένων τινῶν επαγγέλματα, οίον ιατρών και δικηγόρων, υρίστανται και εν αυτή τη Γαλλία, ένθα τὰ ιδιωτικά έργα, υλικῶ τε και πνευματικά επκασχολῶσιν έπωφελῶς πλείστας μυριάδας πολιτών· άλλ' ουδεις ποτέ επεχειρήσε να καταλογίση τὰ άποπήματα ταῦτα εις βάρος του Πανεπιστημίου.

Ίδου τι έγγραφε πρό τινων μηνών, ο Arthur Mangin, εν τώ Γαλλικῳ οικονομολόγῳ τής 19^{ης} Ιουνίου 1886, ιδίως περι του σωματείου των δικηγόρων εν Γαλλία.

•Τò μέγιστον άτόπημα του επαγγέλματος των δικηγόρων είνε οτι εξ εκατόν άνδρών άσπασθέντων τò επαγγέλμα τουτο, τò ημισυ μόνον εκ τούτου άποζή. Τò δ' έτερον ημισυ αναγκάζετκι να επίζητήσῃ άλλοθεν πόρον ύπαρξεως· επειδή δε οι περι τὰ νομικά σπουδαί κατέστησαν αυτούς άνικάνους προς έξάσκησιν έτέρου βιοποριστικου επαγγέλματος, πολλοί εξ αυτών κατέρχονται εις τò πολιτικόν στάδιον μετερχόμενοι ως επί τò πλείστον, δημαγωγικήν πολιτικήν ήτις είναι και ή ευχερεστερά, μη χρήζουσα προς ένάσκησιν αυτής έμβριθους μελέτης ή άλλης τινός ιδιότητος ή άρετῆς, άρκει μόνον ο ούτω πολιτευόμενος να έχη θράσος και φωνήν άρκούντως σθεναράν, όπως άπκγγέλλη λόγους έστερημένους του κοινου νοός•.

Τελευταϊον παρατηρώ, οτι τοιοῦτος κατέστη σήμερον ο έσωτερικός σύνδεσμος του Πανεπιστημίου προς τόν εθνικόν βίον, προς τους ήμετέρους θεσμούς, προς τò επικρατοῦν πρό ημίν πνεῦμα τής ισότητος, ώστε οι προς τò πανεπιστήμιον δυσμενῶς έχοντες ματαιοπονοῦσιν, όπως ματαιοπονοῦσι κατ' έμην γνώμην, και οι πολεμουντες τò κοινοβουλευτικόν και αντιπροσωπικόν σύστημα, ένεκα των πολλών ελαττωμάτων αυτού, προσδοκῶντες δι' ίσως τήν διάρθρωσιν των μη καλῶς κειμένων εν τη Πολιτείᾳ, εκ τής έπιφοιτήσεως εν τη ημετέρᾳ κοινωνία, άγνωστου ή άκουσίου δεσποτου.

Α. Φούλλος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ
Ὁ νῦν Πρύτανης.

Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΑΗΣ
Μέλος τῆς Συγκλήτου.

Κ. ΚΩΣΤΗΣ
Μέλος τῆς Συγκλήτου.

Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Μέλος τῆς Συγκλήτου.

Ν. ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ
Γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΕΟΥΤΕΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΤΕ τῆ 22 Ἀπριλίου 1837, ἦτοί πρὸ ἐτῶν πενήκοντα, ἐδημοσιεύθη τὸ περὶ προσωρινοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις συστηθησομένου Πανεπιστημίου Βασιλικὸν Διάταγμα, ἡ Πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου καὶ ἡ ὅλη Ἑλλάς ἦσαν, ὡς γνωστὸν, ἀμοιροὶ τῶν ἀπαιτούμενων στοιχείων, πρὸς ἀκρτισμὸν τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ μοναδικοῦ ἐν τῆς Ἀνατολικῆς χώρας ἀνωτάτου τούτου ἐκπαιδευτηρίου.

Καὶ πρῶτον μὲν, σπάνιοι ἦσαν τότε καὶ λίαν ἐπιζήτητοι, οἱ δυνάμενοι νὰ ἀναλάβωσι τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς ἐν Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας. Σπάνιοι δὲ ἦσαν καὶ οἱ κεκτημένοι νέοι τὴν δέουσαν προπαιδευσιν, τὴν προσοδοποιοῦσαν εἰς τὴν ὑψηλότεραν καὶ φεινοτέραν σφαῖραν τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ καὶ δημοσίων καταστημάτων ἦτο ἐπιδεστάτη ἡ Ἑλλάς· οὐδὲν δὲ παράδοξον ἐν ἡ πρωτεύουσα ἐστερεῖτο τότε καταστάματος δυνάμενου, ὡς ἐκ τῆς καταλληλότητος καὶ τῆς χωρητικότητος αὐτοῦ, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰς χρεῖας τῶν γραφείων τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν τεσσάρων Σχολῶν· καθότι ἐκεῖ μὲν ὅπου σήμερον ὑψοῦνται ὑπερῆ καὶ ἐπιφανῆ μέγαρα, ἐχλωράζον τότε διαφόρων ἀναστημάτων ζῶα, ὧν οἱ ὀξεῖς χρεμετισμοὶ καὶ τὰ βαρέα ὀγκήματα διέκοπτον τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπικρατοῦσαν ἐπὶ τῆς νῦν ὁδοῦ Πανεπιστημίου σιγῆν καὶ μονότονον ἡρμείαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρτιπαγοῦς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὸ 1835 καὶ 36, οἱ μὲν ἀποβιβαζόμενοι εἰς Πειραιᾶ ἀνήρχοντο συνήθως ἐφ' ἵππου εἰς Ἀθήνας, τὰ δὲ ὡς καὶ τὰ λεμόνια μετεκομίζοντο ἐπὶ τῆς πολυπτύχου βάρχεις βραδουκινήτων καμήλων.

Ἄλλ' ἡ σπουδαιοτάτη ἔλλειψις κατὰ τὸ 1837, ἔτος τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἦτο ἡ τοῦ καταστήματος. Ἡ πανεπιστημιακὴ διδασκαλία διηρέθη ὑπὸ τοῦ προσωρινοῦ Κανονισμοῦ εἰς τέσσαρας Σχολάς. Ἀλλὰ τούτου γενομένου, ἔπρεπε νὰ εὑρεθῶσι καὶ τὰ κατάλληλα πρόσωπα ὅπως πληρώσωσι τὰς ἔδρας τῶν Σχολῶν τούτων.

Καὶ ναὶ μὲν ἐκ τῶν πρώτων διορισθέντων Καθηγητῶν, ὑπῆρχον διακεκριμένοι τινὲς ἄνδρες, εὐμοιροῦντες συστηματικῆς παιδείας, ὡς ὁ Λευκίης, ὁ Ρῶς, ὁ Σχινῆς, ὁ Ὀλύμπιος, ὁ Δ. Μαυροκορδάτος, ὁ Ράλλης καὶ τινες ἄλλοι, ὑπῆρχον δὲ καὶ ἄνδρες κεκτημένοι διὰ πολυχρονίου τριβῆς τὴν περὶ τὸ διδάσκειν ἀναμνησθέντων ἰκανότητα, οἷοι οἱ σεβάστωι διδάσκαλοι τοῦ Γένους, Βάμβας καὶ Γενναδίου, ἀλλὰ πλεῖστοι ἄλλοι ἐν οἷς συγκαταλέγομαι καὶ ἐγὼ, μετὰ τινος εὐλόγου ἐκπλήξεως καὶ τεταραγμένης συνειδήσεως ἐμάνθανον, ὅτι ἐκρίθησαν ἐκ τῶν προτέρων, ἀξιοὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐθύνης μεθ' ὧν περιέβαλεν αὐτοὺς τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ τῶν. Βεβαίως οὐδεὶς ἄγνοεῖ, ὅτι καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἀπονέμονται, διὰ Διατάγματος τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχόντου, οὐ μόνον παράσημα, ἱποτικά τε καὶ ταξιαρχικά ἀλλὰ καὶ τίτλοι εὐγενείας, Κομητείας, Βαρωνίας κ.τ.λ., τόσον δὲ οἱ προκαλοῦντες ἐπιτυχῶς ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰς τιμητικὰς ταύτας διακρίσεις, ὅσον καὶ οἱ ἀποδεχόμενοι αὐτάς, ἐκφράζοντες τὰς εὐχαριστίας ἢ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τοὺς τιμῆσαντας, ἐκπληροῦσι τὸ ὑπὸ τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθήκον· ἀλλ' ἡ ἀπονομὴ διπλώματος Καθηγητοῦ πρὸς ἄνδρα, οἵτινες οὐδέποτε ἔσχον κατὰ νῦν νὰ ἀναβιβασθῶσιν εἰς ἔδραν Πανεπιστημίου, εἶχέ τι ἔκτακτον καὶ ἀπροσδόκητον.

Πρὸς τὴν σπάνιν δὲ ταύτην Καθηγητῶν, προστίθετο καὶ ἡ σπάνις φοιτητῶν εὐμοιροῦντων τῆς προσήκουσας προπαιδεύσεως καὶ δυνάμενων νὰ μυηθῶσιν ἐπωφελῶς τῶν ἀπορρήτων τῆς ἐπιστήμης. Ἄλλ' ἅπασαι αὐταὶ αἰ ἀτέλειαι, ἅπασαι αὐταὶ αἰ ἐλλείψεις ἐπληρώθησαν τότε ἐκ τῶν ἐνότων.

Καὶ ὡς κατὰστημα μὲν τοῦ Πανεπιστημίου ὠρίσθη μικρὰ τις οἰκία, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνήκουσα τῷ κ. Κλεάνθη, οἰκία ἣτις ἤθελε σήμερον θεωρηθῆ ἀνεπαρκῆς διὰ πολυμελῆ οἰκογένειαν. Οἱ μετ' οὐ μικρᾶς δὲ κοπώσεως ἀνερχόμενοι τότε τὴν ἀνάστην ταύτην ὁδόν, ἰδίως δὲ οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν οἵτινες δὲν ἦσαν σπάνιοι μετὰ τῶν ἀκρατῶν, ἐνεψυχούντο ἀναπολοῦντες εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν τὸ τοῦ Κέβητος, ὅτι «ἡ ἀγούσα εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν εἶνε τραχεῖα καὶ πετρώδης, καὶ βουνὸς ὑψηλὸς καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς».

Ἡ περιγραφή δ' αὕτη δὲν ἐστερεῖτο τοπογραφικῆς ἀκριβείας. Καὶ ταῦτα περὶ τοῦ πρώτου Καταστήματος τοῦ Πανεπιστημίου.

Οἱ δὲ καθηγηταὶ ἐστρατολογήθησαν ὡς ἐρρήθη, εἴτε ἐκ τῆς εὐαρίθμου ὁμάδος τῶν ἐκπαιδευθέντων ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, εἴτε ἐκ τῶν θεωρηθέντων ἰκανῶν νὰ διδάξωσιν εἰδικὰ τινὰ μαθήματα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 37, δυνάμει ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργοῦ, τῆς 11 Ὀκτ. 1837, ἐπετράπη νὰ ἐγγράφωσιν εἰς τοὺς φοιτητάς, οὐ μόνον οἱ ἐφοδιασθέντες μὲ ἀπολυτήριον ἐνὸς τῶν γυμνασίων τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ οἱ κριθέντες ὑπὸ ἐπιτροπείας καθηγητῶν ἀξιοὶ τακτικῆς φοιτήσεως, προσέτι δὲ καὶ οἱ ἀνευ ἐξετάσεως, ἀναγνωρισθέντες μὲν ἰκανοὶ ὑπὸ τῆς Πρωτανείας, γενόμενοι δὲ δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ, οὗ ἐμελλον νὰ ἀκούσωσι τὰ μαθήματα. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τῶν ἐνότων πρώτη σύστασις τοῦ Πανεπιστημίου· ἡ Κυβέρνησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σκοποῦσα κατὰ τὰ σχέδια διατυπωθέν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, νὰ ρυθμίσῃ ἐκ τῶν προτέρων πᾶν ὅ,τι προσήκει εἰς τὴν νομοθετικὴν λειτουργίαν τῆς Πολιτείας, εἰσήγαγεν ὡς γνωστὸν, παρ' ἡμῖν καὶ ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων καὶ Δικονομίας καὶ ποινικὸν νόμον καὶ ὀργανισμοὺς στρατιωτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, διοικητικῶν καὶ δημοτικῶν καὶ νέον νομισματικὸν σύστημα, προσέτι δὲ ἐπεχείρησε νὰ καθορίσῃ τὰς σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς Δημοσίας παιδεύσεως, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, ἀφιεῖσα τὸ δυσχερέστερον ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νομοθετημάτων τούτων εἰς τὸν χρόνον, τὸν μέγαν διορθωτὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Βεβαίως σήμερον δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ σύστασις Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1837 ἦτο πρόωρος, ὅτι στοιχεῖα Πανεπιστημιακοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ὑπῆρχον μεμορφωμένα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτι τὸ προὔργιαίτερον τότε δὲν ἦτο ἡ διοργάνωσις τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, ἀλλ' ἡ τῆς κατωτάτης καὶ μέσης· ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ γόνιμος σπόρος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐκπαιδεύσεως τότε πρώτον κατὰ τὸ 1837, κατεβλήθη ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ ἀγροῦ ὁμολογουμένως μὲν μὴ ἀρκούντως καλλιεργηθέντος, φύσει δ' εὐαίρου καὶ διὰ πρεπούσης ἐπιμελείας ἐπαγγελλομένου πλουσίαν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν συγκομιδὴν. Τῷ ὄντι ἐκκαστος ἡμῶν τῶν χειροτονηθέντων τότε Καθηγητῶν, ἐμβλέπων φιλοτίμως εἰς τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ λειτουργίαν καὶ συνειδῶς τὴν βαρύτητα τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῷ καθηκόντων, προσεπάθησε διὰ συντόνου ἐπιμελείας καὶ διὰ φι-

λοπονίας ἐπιμόνου καὶ ἀνευδότη, νὰ ἀναδειχθῇ ἀξιος τῆς ἐντολῆς ἣν ἀπεδέχθη, προσεπάθησε, λέγω, νὰ ἀναδειχθῇ κρείττων ἑαυτοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ τελευταῖον τούτο δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον δυσυπέβλητον, διὰ τοὺς ἔχοντας, ὡς ἐγὼ, τὴν συνειδήσιν τῆς ἀτελοῦς αὐτῶν ἐπιστημονικῆς μορφώσεως· καὶ τότε συνέβη ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς ἕτερον στάδιον τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἔνθα ἐκ τῆς συστάσεως ὑλικῆς τινος ἰδρύματος προάγονται πολλαίαι αἱ σχέσεις, αἱ πράξεις καὶ αἱ ἐνέργειαι ὧν ἕνεκα ἐγένετο τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα. Τοιοῦτω τρόπῳ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων, αἱ συναλλαγαὶ τόπων ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστῶτων, προκαλοῦσι τὴν σύστασιν καὶ βελτίωσιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐπεκτείνουσι τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις καὶ τὰς συναλλαγὰς· ὡσαύτως δὲ, ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ κινήτου πλοῦτου, ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῶν πιστωτικῶν ἀξιών καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἡμερησίας συνεντεύξεως τῶν χρηματιζομένων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τε συνάψεως ἡμερησίων συναλλαγῶν καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν τιμῶν, προέκυψεν ἡ χρεὶα τῶν χρηματιστηρίων. ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συστάσεως χρηματιστηρίου προάγονται αἱ ποικίλαι χρηματολογικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ κερδοσκοπικαὶ πράξεις καὶ ἐνέργειαι.

Βεβαίως ἡ ἀλληλουχία τῶν δύο τούτων συμβεβηκότων, δὲν ὑφίσταται ἀείποτε· οὐδ' ἀρκεῖ ἡ ἴδρυσις λ. γ. Ἀκαδημίας ὁμολογουμένως περικαλλεστάτης, ὅπως πληρωθῶσιν αἱ περιουσιολογικαὶ αὐτῆν ἔδοαι· ἀλλ' ἡ σύστασις τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1837, καὶ ἡ παρακολουθήσασα αὐτῇ μετὰ διετίαν ἀνέγερσις σεμνοῦ καὶ εὐπρεπεστάτου καταστήματος, δὲν διέψευσαν τὰς ἐκ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ προσδοκίας, καθότι καὶ ἐν μέσῳ τῶν μὴ καλῶς κειμένων καὶ τῶν χρηζόντων βελτιώσεως, τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ὑπῆρξεν καὶ ὑπάρχει τὸ ζῶπυρον τῆς ἐπιστημονικῆς φιλοπονίας ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων ἐγένετο περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1837· αἱ δὲ παραδόσεις ἐγίνοντο ἐν μικρᾷ τινι αἰθούσῃ περιεχοῦση δεκάδας τινὰς ἀκρατῶν. Τὴν Καθηγητικὴν ἔδραν κατελάμβανον ἀλληλοδιαδόχως οἱ ποιούντες ἔναρξιν τῶν παραδόσεων αὐτῶν· ἡ καθαρὴ τοῦ μικροσκοπικοῦ τούτου καταστήματος ἦτο μετριωτάτη, εἴτε ἐλλείπει σαρώθρων, εἴτε ἐλλείπει ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, καθότι σπανίως ἔβλεπέ τις ἐν τοῖς δωματίοις ἄλλα πρόσωπα, ἢ τὸ τοῦ Κ. Χάνουζα ὑδραίου, ἀνιάτου πάσχοντος κωφότητος καὶ μιᾶς ὑδραίας ὠριμωτάτης τὴν ἡλικίαν καὶ λίαν εὐπροσηγόρου Γραμματεῦς τοῦ Πανεπιστημίου διωρίσθη ἀνὴρ εὐπαιδευτος ἀγαθός, φιλόπονος καὶ γράφων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετὰ πλείστης γραμματικῆς ἀκριβείας, ὁ Κ. Γκίκας Δοκός, διατελέσας ποτὲ μέλος τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἑθνικῆς Συνελεύσεως καὶ κατὰ τὸ 1843, μέλος τῆς Α' ἐν Ἀθ. ἑθνικῆς Συνελεύσεως καὶ δραστηριώτατος γραμματεὺς αὐτῆς· ὁ Κ. Γκίκας ἔφερε στολὴν ὑδραϊκὴν, δηλ. τὸ κατὰ τὸν A-bout «sévère pantalon desiles» εἰς τὰ μαθήματα ἐφοίτων ἄνδρες πάσης ἡλικίας, καὶ ποικίλων ἐπαγγελμάτων, πλείστοι δὲ ὑπάλληλοι· οἱ καθηγηταὶ δὲ ἦσαν τοῖς πᾶσιν ἀρεστοί· καὶ ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν Καθηγητῶν ἐθεωροῦντο ὡς ἄνδρες ἐμβριθεῖς, ἄλλοι δὲ ὡς ἀπλῶς εὐγλωττοι καὶ ἄλλοι ὡς στομῦλοι. Τινὲς τῶν Καθηγητῶν εἶχον τὴν ἔξιν τοῦ νὰ δροσιζῶσι συνεχῶς τὸν λάρυγγα αὐτῶν, πίνοντες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος, ἀλλὰ τὰ δοχεῖα ἦσαν εὐαρίθμα. Μεταξὺ ὁμῶς αὐτῶν διεκρίνετο ποτῆριον μεγίστης περιφερείας ἢ χωρητικότητος, ὡς τὰ παρὰ τοῖς νεωτέρους Πέρσαις καλούμενα «Ποτήρια τοῦ Ἀλεξάνδρου». Τὸ ποτήριον τοῦτο ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου τοῦ Καθηγητοῦ. Κάτωθεν δὲ τῆς ἔδρας ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκάθητο συνήθως ἀκραταὶ στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀγορεύοντα. Εἰς ἐκ τῶν Καθηγητῶν ἠγάπη τὰς χειρονομίας ἀγορεύων. Μιᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν, τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ζωηρότης τῶν κινήσεων τούτων, ὥστε τὸ χωρητικώτατον ἐκεῖνο ποτήριον ἐξεσφενδονίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὃ δὲ Σαμουράκης τακτικῶς ἀκρατῆς τοῦ διοικητικοῦ Δικαίου καὶ τμηματάρχης τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου, ὑπέστη ἀπροσδοκῆτως ἀκουσίαν ψυχρολουσίαν, προκαλέσασαν τὴν ἰλαρότητα τοῦ ἀκρατηρίου. Τὰ μαθήματα ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς ἑσπέρας· ὡσαύτως δὲ συνέβαινε ἢ μὲν ἡμέρα νὰ ἦνε ὑετώδης, ἐν ὧρα μάλιστα χειμῶνος, ἢ δ' ἑσπέρα πρῶιμώτερον σκιερά, εἰς ἐκ τῶν τότε καθηγητῶν, θηρευτικὸς μὲν καὶ κολυμβητῆς οὐχὶ εὐκαταφρόνητος, ἀλλὰ καὶ φίλιπος, γεωργῶδεις ἀσπαζόμενος ἕξεις, ἐπέστρεφεν ὡς ἀφελῆς ἀμπελοργὸς εἰς τὴν οἰκίαν του. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔναρξις τῶν παραδόσεων τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις 10 Μαΐου 1887.

Δ. Σ. Σπυροῦ

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ

Ο Χρόνος εἶναι ἄπειρος τὸ μέγεθος κατὰ τὸ παρελθόν τε καὶ τὸ μέλλον, ἅτινα ἐνοῦνται εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ νῦν· τὸ νῦν εἶναι ἐλαχίστη στιγμή χρόνου.

«Χρόνος ἐστὶν ἄπειρον νῦν» δὲν εἶναι ὄρισμός τοῦ χρόνου, δεικνύει μόνον ὅτι, τοῦ συστατικοῦ στοιχείου τοῦ χρόνου ὄντος τοῦ νῦν, γεννᾶται ὁ χρόνος ἐκ τοῦ νῦν, ἐν τούτῳ ληφθῆ ἄπειράκις.

Ἀλλὰ διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ ὀρίσωμεν τὸν χρόνον καθ' ἑαυτόν, δὲν ἔπεται ὅτι ὀφείλομεν νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας καὶ νὰ μὴ ὠφεληθῶμεν ἐξ αὐτοῦ· ὅθεν λέγομεν τοῖς βουλομένοις ἀκούειν,

Χρόνου φεΐδου.

ὕπερ μετεφράσθη εἰς πάσας τὰς γλώσσας, συνιστῶμεν δὲ τὴν τοῦ ἀειμνήστου Gambetta φράσιν ἔχουσαν οὕτω :

De travail, encore de travail, toujours de travail (Discours de Gambetta au 104ème anniversaire de Hoche),

ἡμεῖς δὲ παραφράζομεν τὸν γαλάτην ἑλληνιστὶ ὡς ἐξῆς.

Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθητι ἐν τῇ ἀρχαίῳ ἡδῆ δευτέρῳ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Ε. Πανεπιστημίου, ὃ νεότης ! καὶ εἰπέ ἡμῖν ἐπιθυμοῦσιν ἀκούειν :

Ἄμες δε γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες.

Ἐρρωσο

Δ. Σ. Σπυροῦ

Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ
Χρηματίας Πρόεδρος.

Ν. ΚΡΕΤΗΣ
Χρηματίας Πρόεδρος.

ΕΜ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
Χρηματίας Πρόεδρος.

Ν ΠΕΤΕΛΙΔΗΣ
Αποθανών καθηγητής.

ΚΩΝΣΤ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ
Δορυτής.

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΒΑΜΒΑΣ

ΜΙΣΑΝΘ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Γ. ΓΕΝΜΑΛΙΟΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ἡ εὐημερία ἢ τὸνναντίον ἢ κακοδαιμονία γενεᾶς τινὸς ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς προηγηθείσης γενεᾶς.

Ἐδμ. Καρμύνης

Τὸ ἐν Ἀθήναις πανεπιστήμιον ἐπλάσθη πρὸ ἐτῶν πενήτηκοντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τῶν ἀρίστων πανεπιστημίων τῆς Γερμανίας. Πολλοὶ δὲ προσβέβουσι ὅτι δὲν ἠδουκίμησεν, ὅσον προσεδουκᾶτο, διότι δὲν ἐτηρήθη ἀπαράβατος ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ὀργανισμὸς.

Καὶ ὅμως ὅτε πάλαι ποτὲ εἶχον ἰδρυθῆ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ τὰ τοιαῦτα ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια, τοσοῦτον συγκεχυμένη καὶ ἀσαφὴς ἦτο ἡ ἔννοια τῆς εἰδικῆς αὐτῶν λειτουργίας, ὥστε οὐδόλως, οὐδαμῶς διεκρίνοντο ἔνθεν μὲν ἀπὸ τῶν ἀκαδημιῶν, ἔνθεν δὲ ἀπὸ τῶν γυμνασίων. Ἡ σύγχυσις αὕτη συνέβαιεν οὐ μόνον ἐν τῇ 13 καὶ ἐν τῇ 14 ἑκατονταετηρίδι, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ 16. Ὁ Κανονισμὸς τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βιττεμβέργης, ὁ γενόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τῷ 1502, διελάμβανεν *ut studium generale sive universitatem aut gymnasium institueremus*. Ὡσαύτως ἐν τῷ Κανονισμῷ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ἀλλης ἀναγινώσκωμεν *tale sublimius gymnasium sive academiam*. Τοιαῦτα δὲ καὶ ἄλλα παραπλήσια ἐν τοῖς Κανονισμοῖς τῶν τότε πανεπιστημίων φερόμενα, δὲν παρεκώλυσαν τὰ ἰδρύματα ἐκεῖνα νὰ παραγάγωσιν ἐκ πρώτης σχεδὸν ἀφετηρίας καρποὺς ἀγλαοὺς. Ἰδίως πασίγνωστον εἶναι ὅτι τὸ ἐν Βιττεμβέργῃ πανεπιστήμιον, πολὺ πρὶν συμπληρωθῆ ἢ πρώτη πενηκονταετηρίς, ἐγένετο ἐστία φαεινῆ τῆς μεγάλης ἐκεῖνης Μεταρρυθμίσεως, ἣτις ἀνεμόρφωσε τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ῥιζικὴ μὲν διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν πανεπιστημιακῶν ὀργανισμῶν τῆς Γερμανίας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, μεγάλοι δὲ οὐδὲν ἦττον ἐπιστήμονες καὶ φιλόλογοι ἀναδείκνυνται εἰς ἐκάστην τῶν χωρῶν τούτων.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων ἔπεται, ἂν μὴ ἀπατώμαι, ὅτι δὲν εἶναι οἱ ὀργανισμοὶ οἱ ποιοῦντες καρποφόρα τὰ πανεπιστήμια ὅπως καὶ πολλὰ ἰδρύματα τοῦ κόσμου τούτου ἴσως δὲ κάμμία πονηρὰ γλῶσσα προσθήσῃ ὅτι τοῦτο τοσοῦτον ἔπεται, ὥστε δὲν ἔγραψα ἄλλο εἰμὴ κοινὸν τινα τόπον.

Παναγιώτου

Ἐκαστος μετέτω ἐφ' ᾧ τέτακται, οὕτω κοινωρία προκόπτει πολυπραγμοσύνη ἀσθένειαν φέρει.

Δι' Ἀλέξ. Μουραίου

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΙΑΝ ὄλην εὐδοκίμου διδασκαλίας συνεπλήρωσε κατ' αὐτάς, ὡς εἶναι γνωστὸν, ὁ διάσημος τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου καθηγητῆς καὶ φίλος ἡμῶν Κ. Ἰωάννης Σοῦτσος, ἐφ' ᾧ δικαίως τὸ τε πανεπιστήμιον καὶ ἡ πολιτεία ἐξαιρέτους ἀπένεμιον αὐτῷ τιμὰς καὶ ἀπανταχόθεν πολλὰ ἐστάλησαν αὐτῷ συγχαρητήρια γράμματα.

Πεντηκονταετιαν ὡσαύτως ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ διήνυσεν αἰσίως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον, ἐφ' ᾧ ἀνάλογοι τῷ χαρμοσύνῳ τούτῳ συμβεβηκότε ἐθεσπίσθησαν ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις ὅσον οὕτω τελεσθῆσόμεναι.

Ἄλλ' αἱ δύο αὗται πενηκονταετηρίδες, καίπερ κοινὴν ἔχουσαι τὴν ἀρχὴν, διαφέρουσι οὐκ ὀλίγον ἀλλήλων διότι πενήκοντα μὲν ἔτη ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀποτελοῦσι πλέον ἢ τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου εἰς τὴν ζῶην τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τῆς φύσεως ὀρισμένου χρόνου καὶ ὀλίγοι εὐτυχοῦσι νὰ φθάσωσι μέχρι τῆς ἄκρας ταύτης ἡλικίας, τηροῦντες ἀπάσας αὐτῶν τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις σφᾶς καὶ ἀκμῆας ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐκτελῶσιν ἕως τέλους ἀνελλιπῶς τὸ βαρὺ τοῦ καθηγητοῦ ἔργον. Εἰς δὲ τῶν πανεπιστημίων τὸν βίον οὐδὲν τέτακται ὄριον, ὅθεν μία πενηκονταετία μικρὸν εἶναι μόνον ἢ ἐλάχιστον τοῦ βίου αὐτῶν μέρος, διὸ καὶ συνήθως ἡ ἡλικία αὐτῶν μετρεῖται οὐχί, ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων, κατ' ἔτη ἀλλὰ κατ' ἑκατονταετηρίδας.

Ὅπως δὲ παρ' οὐδενὸς ἀνθρώπου ζητοῦνται, ὅσον εὐφύης καὶ ἂν ἦναι, μεγάλα καὶ ἔκτακτα ἔργα πρὶν ἢ φθάσῃ τὴν τελείαν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν, οὕτω καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου, καίπερ ὁμολογουμένως οὐκ ὀλίγα μέχρι τοῦδε διαπράξαντος καὶ εὐτυχῶς ὑπερπηδήσαντος ἀπάσας τὰς τῆς πρώτης ἀρχῆς μεγάλας δυσχερείας, δὲν εἶναι εὐλογον νὰ ζητήσωμεν ἀκόμη πάντα ὅσα παρ' αὐτοῦ προσδοκῶμεν καὶ ὅσα ἀδιστακτικῶς φρονοῦμεν ὅτι θέλει ἐπιτελέσει ἐν προσεχεῖ μέλλοντι πρὸς δόξαν τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν πατρίδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος.

Σ. Α. Μουραίου

Οἱ μὲν Ἕλληνας διέπρεψαν ἐν τοῖς γράμμασιν, ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν τῇ στρατηγικῇ τέχνῃ, ἐν τῇ πολιτικῇ συνέσει καὶ ἐν τῇ νομοθετικῇ ὀξυνοῖα.

Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι ἀνεῦρον ὅ,τι ἀριστον καὶ ὅ,τι κάμιστον ἐν τῷ βίῳ.

Ἐδμ. Καρμύνης

Πι τῆς συμπληρώσεως τοῦ πενηκονταετοῦς ἐπιστημονικοῦ βίου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἴσως δὲν εἶναι πάντα ἀδιάφορος ἢ περὶ ἡμῶν, περὶ πάσης ἐνάρεξως τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἡμῶν βίου, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος κρίσις ἐνὸς τῶν εὐφρεστέρων πρακτικῶν φιλοσόφων τῆς Γερμανίας!

... «Ἐν τῷ ἔθνικῳ χαρακτηρί τῶν ἀνθρώπων τούτων ὑπάρχει καὶ νῦν ἔτι ζωηρότης, δεξιότης, χαριεντισμὸς καὶ μεγάλη δύναμις ἀντιλήψεως... Ἐκμανθάνουτιν εὐκολώτατα τὴν τουρκικὴν ἰταλικὴν καὶ γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ ὁμιλοῦσιν αὐτάς. Χορεύουσι καὶ νῦν ἔτι ἀνευ ὀρχηστοῦ καὶ ᾄδουσιν ἐργαζόμενοι καὶ ἀργοῦντες κατὰ ζῆλον καὶ κατὰ θάλασσαν, ἔχοντες ἔτι ἀρχαῖα ᾄσματα καὶ ῥαψωδοῦς. Ὅμιλοῦσιν ἀσμένως ἐν παροιμίαις, εἰσὶν οἱ λαλίστεροι ἀνδρῶν, ἐνῶ οἱ βασιανισταὶ αὐτῶν τοῦρκοι οὐδεμίαν περιττὴν λέξιν ἐκφέρουσι. Εἰσὶν ἔτι μεγάλοι πολιτικολόγοι, καταδιβρώσκοντες ἀπλήστως τὴν ἐν Βιέννῃ ἐκδιδόμενην ἑλληνικὴν ἐφημερίδα. Καὶ νῦν μισοῦσιν ἀλλήλους προτιμῶντες ἑαυτῶν τοὺς Τούρκους, παρ' οἷς κατηγοροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς ἄλλοτε παρὰ τοῖς Πέρσαις καὶ Ῥωμαίοις Ἐν τούτοις ἡ γλῶσσα αὐτῶν εἶναι πλουσιωτέρα τῆς ἡμετέρας (τῆς τότε γερμανικῆς) σαφῆς ὡς ἡ γαλλικὴ, εὐκαμπτοτέρα δὲ καὶ εὐηχοτέρα τῆς ἰταλικῆς καὶ ἰσπανικῆς. Ἐὰν οἱ νέοι Ἕλληνας ἀποτελέσωσι πάλιν ἔθνος (ἐννοεῖ αὐτόνομον) καὶ ἀποκτήσωσι πεφωτισμένους συγγραφεῖς ἢ γλῶσσα αὐτῶν θέλει ἐξισωθῆ πρὸς τὴν ἀρχαίαν.

Ἐἰσὶν ἴσως περὶ τὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια, ἀδικοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν νεωτέρων. Πῶς ἔχει ἡ Ἰταλία; Αἱ διοικήσεις αὐτῆς δὲν ἦσαν ἀριστοὶ, ἀλλὰ πάντοτε κρείττονες τῆς τουρκικῆς. Οἱ Ἰταλοὶ εἰσὶ κατὰ τοσοῦτον ὑποδεέστεροι τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων, ὅσον οἱ νέοι Ἕλληνας τῶν ἀρχαίων. Ἀλλὰ πόσον δεξιὸν καὶ δραστήριον ναυτικὸν ἔθνος εἰσὶν οἱ Ἕλληνες παραβιλλόμενοι πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς!»

I C. I. Weber Demokritos oder die hinterlassene Papiere eines lachenden Philosophen τόμ. 9. σελ. 225 καὶ ἐπ.

Μουραίου

Ἐνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι.

Σταμάτουδου

Εὐχομαι ὅπως τὸ Πανεπιστήμιον ἑορτάσῃ καὶ τὴν πεντακοσιετηρίδα ἐν ἀδιαλείπτῳ προόδῳ καὶ ἀκμῇ.

Μουραίου

Τῆς παιδείας αἱ μὲν ῥίζαι πικραὶ ὁ δὲ καρπὸς γλυκός.

Σ. Α. Μουραίου

Θ. ΑΡΕΤΑΙΟΣ
Μέλος της Συγκλήτου.

Σ. ΣΤΡΕΪΤ
Μέλος της Συγκλήτου.

Ζ. ΡΩΣΣΗΣ
Μέλος της Συγκλήτου.

Δ. ΚΟΝΣΟΛΑΣ
Μέλος της Συγκλήτου.

ΔΩΡΗΤΑΙ: 1 ΑΝΑΝΙΑΣ ΒΑΤΟΠΑΙΑΙΝΟΣ. — 2 ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ — 3 Ε. ΧΡΥΣΟΛΩΡΑΣ. — 4 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΣ. — 5 ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΑΚΗΣ.

10
συγκ
των
τηρί
ρος
'Ως
Του
έκε
επι
σε
'Α
δτ
δδ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΕΝΝΗΘΗ ἐν Ἀθήναις τῷ 1760 ἐκ γονέων εὐπολήπτων. Ἐξεπαιδεύθη τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὸ τότε σχολεῖον τῶν Ἀθηναίων, σχολαρχούμενον ὑπὸ τοῦ ἀθηναίου εὐπατρίδου Ἰωάννου Βενιζέλου. Πόθῳ τελειοτέρας παιδείσεως μετέβη, δεκατετραετῆς ὄν, εἰς Πάτρων καὶ ἠκροάσθη Δανιὴλ τοῦ Πατριῶ, καὶ μετὰ ἐξαετιᾶν προσκλήθεις εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Γρηγορίου Μητροπολίτου Καισαρείας ἤκουσε καὶ ἐκεῖ Παναγιώτου τοῦ Παλαμά. Ἠκμαζόν τότε Ἕλληνας μεγαλέμποροι ἐν ταῖς Ἰνδίας. Εἰς τούτων, ὁ Κωνσταντῖνος Πανταζῆς, γράψας ἐκ Καλκούτας πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴν του ἐζήτηε νέον Ἕλληνα διδάσκαλον ἱκανὸν νὰ διδάξῃ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἡ ἐντολὴ αὕτη ἀνετέθη εἰς τὸν Γαλανόν, ὅστις ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν Ἰνδικὴν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1786, καὶ ἐφθάσεν εἰς Καλκούταν περὶ τὰ μέσα τοῦ 1787, ἤτοι ἀκριβῶς ἡδὴ πρὸ ἑνὸς αἰῶνος. Διατρίψας 23 ἔτη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πανταζῆ, ἐδίδασκε μὲν τὴν ἑλληνικὴν, ἐξεμάνθανε δὲ τὴν ἀγγλικὴν, τὴν σανσκριτικὴν, τὴν περσικὴν καὶ ἄλλας ἀσιατικὰς γλώσσας. Ἰκανὴν περιουσίαν ἀποκτήσας, ἀπεφάσισε ν' ἀφιερῶσιν τὸν ἐπιλοιπὸν αὐτοῦ βίον εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ὅθεν καταθέσας τὴν περιουσίαν του ἀσφαλῶς, ὅπως λαμβάνῃ τοὺς τόκους τῶν χρημάτων αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Γάγγου κειμένην ἱερὰν τῶν Ἰνδῶν πόλιν Μπενάρες (τὴν ἀρχαίαν Κασσίν). Ἐνταῦθα ἐνδουθεῖς τὴν τῶν βραχμάνων στολὴν καὶ τοὺς σοφωτέρους μεταξὺ αὐτῶν συναναστρεφόμενος, ἐν διαστήματι τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἐμελέτησε πᾶσαν τὴν σανσκριτικὴν φιλολογοίαν καὶ τὴν ὑψηλοτέραν θεοσοφίαν παρὰ τῶν δοκιμωτέρων ἐμυήθη. Διὸ οὐ μόνον παρὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ εὐρωπαϊῶν μεγάλως ἐτιμᾶτο, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν Ἰνδῶν ἰδίως ἐθεωρεῖτο ἀνὴρ θεῖος καὶ σοφώτατος. Δὲν εἶνε ὅμως ἀκριβῆς τὸ ῥηθὲν, ὅτι δῆθεν ὁ Γαλανὸς ἐξουμώσας τὴν πατριὸν θρησκείαν, ἠσπάζθη τὸν βραχμανισμόν. Ἐκεῖ ἐν Μπενάρες ἀνέλαβε καὶ ἔφερεν εἰς πέρας τὸ κολοσιαιὸν ἔργον τῆς ἐκ τῆς σανσκριτικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μεταφράσεως τῶν κυριωτέρων σανσκριτικῶν συγγραμμάτων. Τὰς μεταφράσεις αὐτοῦ ἐπλούτισε καὶ δι' ἰδίων σημειώσεων. Αἱ Ἰνδικαὶ μεταφράσεις τοῦ Γαλανοῦ ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις εἰς 7 τόμους (1845-1853) μετ' ἀξιολόγων Προλεγόμενων ὑπὸ τοῦ γερουσιαστοῦ Γεωργίου Κοζάκη Τυπαλδοῦ. Προσέτι ἐδημοσιεύθησαν αὐτοῦ ἐπιστολαὶ τινες ἐν τῷ πρῶτῳ τόμῳ τῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ Ἀλληλογραφίᾳ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1852 ὑπὸ Ἠλία Τανταλίδου, καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Δανιὴλ τὸν Σίφνιον, ἀποθανόντα ἐν Δάκκᾳ τῆς Ἰνδικῆς. Ἐμειναν δ' ἀνέκδοτα ἡ Βαγαβάθα Πουράνα καὶ τινὰ ἔργα λεξικογραφικά. Ὁ Γαλανὸς ἀπέθανεν ἐν Μπενάρες τῷ 1833, ἀφήσας διὰ διαθήκης εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον τὰ χειρόγραφα του καὶ 36,000 δρ. Ἡ δημοσίευσίς τῶν ἔργων τοῦ Γαλανοῦ ἐποίησε μεγίστην αἰσθησιν εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, ὅστις ἀπὸ ἑνὸς περιόπου αἰῶνος μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀσχολεῖται εἰς τὴν φιλολογοίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ἀρχαίας Ἰνδικῆς. Ἀξία θαυμασμοῦ εἶνε καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἣν μετεχειρίσθη ὁ Γαλανός, καὶ ἦτις ἐν τισιν αὐτοῦ ἔργοις, οἷον ἐν τῇ τῷ 1847 δημοσιευθείσῃ Γεῖτᾳ, ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν δοκιμωτάτων εὐρωπαϊῶν ἑλληνιστῶν ὡς ἐνθυμιζούσα κατὰ τὴν καλλιέπειαν τὸν Πλάτωνα.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ο Θ Ω Ν

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

α) Διὰ τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοὺς Κυρίους Ἀρχιμανδρίτην Μισαὴλ Ἀποστολίδην εἰς τακτικὸν καθηγητὴν, Τὸν γραμματέα τῆς ἱερᾶς συνόδου Θεόκλητον Φαρμακίδην εἰς τακτικὸν καθηγητὴν, Κοντογόνην εἰς ἑκτακτον καθηγητὴν.

β) Διὰ τὴν νομικὴν σχολὴν εἰς καθηγητὰς ἐπιτίμιους τοὺς Κυρίους Κλονάρην πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ῥάλλην εἰσαγγελέα παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

Προβελέγγιον ὑπουργικὸν σύμβουλον, καὶ εἰσηγητὴν ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας.

Φέδερ Ἀρεοπαγίτην.

Μετὰ ἀντεισαγγελέα παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.

Ἄνευ μισθοῦ.

Εἰς καθηγητὰς ἑκτάκτους τοὺς Κυρίους:

Ἰωάννην Σοῦτσον, πᾶρεδρον ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς ἐπικρατείας, διὰ τὸν κλάδον τῆς δημοσίου οικονομίας.

Ι. Μαυροκορδάτον.

Ἀργυρόπουλον.

γ) Διὰ τὴν ἰατρικὴν σχολὴν:

Εἰς ἑκτακτον καθηγητὴν τῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας τὸν Κ. Μαυροκορδάτον.

Τῆς εἰδικῆς παθολογίας, ἰατρικῆς θεραπείας, καὶ κλινικῆς τὸν Κ. Βούρον.

Τῆς ἱστορίας τῆς ἰατρικῆς γενικῆς παθολογίας καὶ θεραπείας τὸν Κ. Λευκίαν.

Τῆς καιευτικῆς καὶ ἰατρικῆς ὕλης τὸν Κ. Κωστῆν.

Ἐκτακτον καθηγητὴν τῆς χειρουργίας, καὶ προπαρασκευαστὴν τὸν Κ. Ὀλύμπιον.

Εἰς ἐπιτίμιους διὰ τὴν κλινικὴν, καὶ διδασκαλίαν τῆς χειρουργικῆς ἐργασίας τὸν δόκτορα Τράϊμπερ.

Ὡς καθηγηταὶ ἐπιτίμιοι τῆς σχολῆς πρέπει νὰ προσκληθῶσι, διὰ νὰ συνενωθῶσι καὶ συμπληρώσωσι τὸν κύκλον τῶν παραδόσεων των.

Ὁ Κ. Προλύτης Πάλλης διὰ τὴν δικαστικὴν ἰατρικὴν,

Νικολαίδης Λεβαδιεὺς διὰ τὴν δικαιοδικὴν καὶ ὁ Κ. Ἡπίτης.

δ) Διὰ τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν.

Τὸν Κ. Ν. Βάμβαν εἰς τακτικὸν καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας.

Τὸν Κ. Γεννάδιον τῆς ἑλληνικῆς φιλολογοίας.

Ὀυλερῆχον τῆς λατινικῆς φιλολογοίας.

Πρόλυτον Ῥῶς τῆς ἀρχαιολογίας.

Κωνσταντῖνον Σχινῶν τῆς ἱστορίας.

Νέγγριν τῆς Μαθηματικῆς.

Βούρην τῆς μαθηματικῆς καὶ μαθηματικῆς φυσικῆς.

Εἰς τακτικὸν καθηγητὴν τῆς χημείας καὶ πειραματικῆς φυσικῆς τὸν Κύριον Λάνδερερ.

Εἰς ἑκτακτον καθηγητὴν τῆς βοτανικῆς ἔφορον τοῦ βασιλικοῦ κήπου Φράας.

Εἰς ἑκτακτον καθηγητὴν τῆς φιλολογοίας καὶ αἰσθηματικῆς τὸν Κ. Ἀλέξανδρον Σοῦτσον.

Εἰς καθηγητὴν ἐπιτίμιον, καὶ κυρίως διὰ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τὸν Κ. Δομάνδρον.

Εἰς καθηγητὴν ἐπιτίμιον, καὶ μάλιστα τῆς παιδείας τὸν Κ. Μανουῖσον, βασιλ. ἐπίτροπον παρὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ.

Εἰς καθηγητὴν ἐπιτίμιον τῆς φιλολογοίας τὸν ἐν Αἰγίνῃ Κ. Δοῦκαν.

Εἰς καθηγητὴν ἐπιτίμιον τὸν ἐν Ἄνδρῳ Καίτην, διὰ νὰ παραδίδῃ μαθήματα περὶ φιλοσοφίας, ὡσαύτως καὶ τὸν Κ. Κωντογόνην.

Εἰς πρύτανιν τοῦ πανεπιστημίου διορίζομεν τὸν Κ. Κωνσταντῖνον Σχινῶν.

Εἰς σχολάρχας διορίζομεν τοὺς Κυρίους

Μισαὴλ Ἀποστολίδην διὰ τὴν θεολογικὴν σχολὴν.

Ῥάλλην διὰ τὴν δικαστικὴν.

Λευκίαν διὰ τὴν ἰατρικὴν.

Βάμβαν διὰ τὴν φιλοσοφικὴν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἀπριλίου 1837.

Ο Θ Ω Ν

Ὁ ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Α. ΠΟΛΥΖΩΙΑΗΣ

Ἡ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΔΗΛΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ

Τὴν 3 (15) Μαΐου Ε. Ε. ἡμέραν δευτέραν θέλει γίνεαι ἡ πρώτη ἐναρξίς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος. Προσκαλοῦνται ἐπομένως ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μαθητεύσωσιν εἰς μίαν τῶν σχολῶν αὐτοῦ νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸν ἀνήκοντα σχολάρχην διὰ νὰ ἐγγραφῶσιν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Ἀπριλίου 1837.

ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
'Αποθανόντες

Κ. ΚΟΝΤΟΓΟΝΗΣ

Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κ. ΑΕΣΠΟΣ

Γ. ΡΑΛΛΗΣ

Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

συγγ
των
τηρ
ρος
Τοι
έχε
επ
σε
'Α
δ

